

Poul Sørensen: Det lovforslag, der foreligger til behandling her, kunne synes ret beskedent, i hvert fald hvad selve ordlyden angår, men sandheden om det er jo, at man opdager, at det i virkeligheden dækker en overordentlig stor samfundsinteresse, når man forsøger at trænge til bunds i det. Jeg må sige, at dette lovforslag dækker over områder, som alle for så vidt kommer i berøring med, og det er nødvendigt for mig til indledning at sige et par enkelte ord om det, der — hvis jeg må sige det på den måde — ligger forud for den sag, vi her diskuterer.

Det første, jeg vil se på, er beskæftigelsesproblemet. Jeg har med interesse fulgt — det gør jeg for øvrigt altid — den højtærede økonomi- og arbejdsministers virke i den sidste tid, og jeg har noteret, at på arbejdsløsheds-kassernes årsmøde oplyste arbejdsministeren, at der var en bedring i beskæftigelsessituationen. Det kunne være interessant, tror jeg, for offentligheden at få underbygget denne påstand, og da vi har den højtærede socialminister til stede, vil det jo kunne ske.

Når jeg betragter beskæftigelsessituationen, i hvert sådan som jeg kan gøre den op, så har vi med hensyn til totalbeskæftigelsen her i landet på nuværende tidspunkt, — jeg regner med den tredje uge i november måned, og der er ikke her tale om noget særligt tal, for det er for så vidt normen for den sidste tids udvikling — ikke haft så stor en arbejdsløshed siden 1953. 1953 var jo et år, en anden regering havde ansvaret for, og da udgjorde arbejdsløsheden 7,7 pct. Nu står vi med en samlet arbejdsløshed på 9,4 pct., omtrent 64 000 mand. Det harmonerer for mig at se meget lidt med ministeriets repræsentants udtalelse på arbejdsløsheds-kassernes årsmøde. Vender jeg mig til det, vi diskuterer i dag, nemlig forholdene for arbejdsmændene, og det kan der være grund til i særlig grad at interessere sig for, så er stillingen den, at tallene her viser nøjagtigt det samme. Vi står nu med 15,4 pct. arbejdsløse hos ar-

bejds-mændene, det største tal, vi har haft i de sidste 4 år. Det er altså heller ikke i overensstemmelse med de udtalelser, som regeringens repræsentant fremførte.

Hertil vil jeg gerne knytte nogle tal for at bevise, hvorledes beskæftigelsessituationen har været i en samlet periode. Det er ikke tal, jeg har fundet frem til, men det er tal, jeg har fra årsmødet i Arbejdsmændenes Arbejdsløsheds-kasse. Der blev der givet meddelelse om, at i den periode, som jeg nok tør sige har været udskreget som en periode, hvor de dårligst stillede medborgere ikke kunne få arbejde, nemlig perioden 1950-53, var understøttelsesdagene for arbejdsmændene opgjort til 32 millioner, medens de i den periode, som den højtærede socialminister har ansvaret for, er opgjort til godt 33 millioner. Det er tal, som arbejdsmændenes formand meddelte kongressen, og jeg går ud fra, at de er talt rigtigt sammen og derfor svarer til de faktiske forhold.

Det er den beskæftigelsessituation, vi har i dag, og det er ikke uvæsentligt at tage den med ind i overvejelserne, når man skal se på det, vi her diskuterer, nemlig den ambulancetjeneste, som arbejdsløshedsforsikringen er og skal være for de medborgere, som ulykkeligvis kommer ud i arbejdsløshed.

Det næste, jeg vil se på, er arbejdsanvisningen her i landet, for det er jo klart, at den rangerer over understøttelserne. Jeg vover den påstand, at arbejdsanvisningen set ud fra mit partis synspunkt er opbygget på en sådan måde, at man kan befrygte, at den er meget lidt effektiv. Hvis man går den efter i sømmene, viser det sig, at det ikke er amtsarbejdsanvisningskontorerne, 37 i tal spredt ud over landet, der beforder anvisningen af arbejdskraft, men at det i allerhøjeste grad er arbejdsløsheds-kassernes kontorer, geografisk bestemt og fagmæssigt bestemt. Jeg tror, vi i den kommende tid må sætte ind på at undersøge, om denne form for anvisning af arbejde i virkeligheden kan